

BİRGÜL KONUK

Selam Söyle O Günlere

DESTEK YAYINLARI: 1503
EDEBİYAT: 444

BİRGÜL KONUK / SELAM SÖYLE O GÜNLERE

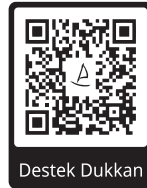
Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü, yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu
Genel Yayın Yönetmeni: Ertürk Akşun
Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül
Editör: Özlem Küskü
Son Okuma: Devrim Yalkut
Kapak Tasarım: Melike Doğan
Sayfa Düzeni: Melike Doğan
Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Mesud Topal

Destek Yayınları: Ekim 2021
Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-625-441-418-3

© Destek Yayınları
Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul
Tel. (0) 212 252 22 42
Faks: (0) 212 252 22 43
www.destekdukkkan.com
info@destekyayinlari.com
facebook.com/DestekYayinevi
twitter.com/destekyayinlari
instagram.com/destekyayinlari
www.destekmedyagrubu.com

Optimum Basım San. ve Tic. Ltd. Şti.
Sertifika No. 41707
Tevfikbey Mah. Dr. Ali Demir Cad.
No. 51/1 34295
Küçükçekmece / İstanbul

BİRGÜL KONUK

*Selam Söyle
O Günlere*

Yaşanmış olaylardan esinlenerek kurgulanmıştır.

Teşekkür

Yıllarca, bana verebileceğin en büyük hediye kitabın olacak, hayatını anlat anne diye başımda boza pişiren, kitabımın mimarı kızım Zeynep’ime,

Sosyal medyayı çok fazla takip etmeyen birisi olsam da telefon ekranından bile bana geçen sımsıcak enerjisiyle takip etmeye başladığım ve hayatta hiçbir şeyin tesadüf olmadığını bana yaşatan, hayat hikâyeme inanan sevgili Yelda Cumalıoğlu’na,

Yazdıklarımı okurken bir antrenör edasıyla beni devam etmem konusunda yüreklendirmeye çalışan canım oğlum Berk’e

Kitabımın isim aşamasında benimle kafa yoran sevgili damadım Alihan’a,

En ihtiyacım olduğu zamanda hiç düşünmeden “Sen yeter ki yaz” diyerek bana destek olan Semoş’a ve dost kelimesinin anlamını yaşatan canım Zeze’me,

Yazdıklarımı ilk okuyan, bana hep inanan Arzum’a,

Hayat yolculuğumda beni hiç bırakmayan Can, Naciye, Hakan, Neslihan, Menderes, Raşit, Haldun, Semen, Ülfet, Betül, Hülya, Gülten, Zamansız Kızlar, İsmihan, Figen, Alev, Ahu, Arzu, Dilay, İpek, Aslı, Ali Murat ve Oyam’a,

“Kan bağı değil can bağıdır asıl olan” sözünü bana her zaman gözümde yaş, yüzümde tebessümle yaşatan İzmir Özel Türk Koleji kardeşliğine; canım Sezen, Esin, Aydan, Zeynep, Server, Mehtap, Arzu, Rüyam, Eda, Belgin ve tüm ruhu güzelliklerle dopdolu olan arkadaşlarıma,

Hayatımda farkındalık penceremin açılmasını sağlayarak inanç dünyamda bambaşka bir insana dönüşmeme vesile olan, benim bu hayattaki çok büyük şansım mübarek insan rahmetli Bedia Teyze ve ailesi; Mahmut Ağabey, rahmetli Nermin Abla, Melahat Abla, rahmetli Hikmet Ağabey, Şeyma ve Ahmet Faruk’a,

Varlıklarıyla bana her daim güç veren Can, Işıl teyzem ve Sıtkı dayıma,

Çocuklarımin babasına,

Çocuklarımin ve benim hayatımdaki yerleri çok kıymetli olan sevgili amcamız, halamız, babaanne ve dedemize,

Hayatıma ortak olan, kimi zaman yazdıklarımı okuduktan sonra çok etkilenererek beni arayıp titreyen sesiyle Birgül’cüm sen ne kadar güçlü bir kadınsın diyerek itici gücüyle bana yazmaya devam dedirten sevgili editörüm Özlem Küskü’ye ve siz okurlara çok teşekkür ediyorum. İyi ki yollarımız buluştu...

Bir Güne Kaç Kayıp Sığdırabilirsiniz?

Bir günde ne kadar şey kaybedebilirsiniz? Kariyeriniz, sağlığını, servetiniz... Peki size bir günde ailenizi bile kaybedebilirsiniz desem ne derdiniz? İnanamazdınız değil mi? Ben de öyle ama hayat böylesi sadece filmlerde olur dediğimiz olayları bize yaşatıyormuş meğer...

Ben annemi, kardeşimi ve babamı aynı gün kaybettim.

Her şey bir günde, size anlatacağım o gecede oldu.

Peri masalından uyandım. Anladım ki her masal mutlu sonla bitmiyor. Bugün birazı o masalın anılarından kalma birazı da hafızamın bana unutturmaya çalıştığı gerçekliklerden bozma bir hayatın izlerini sürüyorum. İnsan beyni gerçekleri çarpıtabilir bana gülmeyin, çünkü ben de başıma gelene dek bunun gerçek olabileceğini tahmin etmiyordum.

İnsan geçmişinin toplamıdır. Evime, etrafıma hayatıma giren insanlardan gelen objeleri, eşyaları yerleştirmeyi seviyorum. Babannemden kalma elişi biraz yıpranmış sehpa örtüsü, eski bir dostun hediyesi şamdanlar, doğum günümde gelen mor menekşe... Onların etrafımdaki varlığı parçalarımı hatırlamama da yardımcı oluyor. Anılar da bu işe yarar. Bizler şimdiki zamanın içine burnumuzu gömmeyi severiz ama geçmişin bataklığına saplanıp

kalmaktan daha iyi değildir bu. İnsan ancak geçmişıyla bugününü birleştirdiğinde ortaya çıkarabilir kendisini. Tabii cesareti varsa... O yüzden de unutmaya inanmam. Hatırlamak insanı yaşadığı ana getirir. Tıpkı bir yürüyüş bandını adımlamak gibi, her safhanın, her dönemecin bugünün üzerindeki etkisini görerek yaşadığımız ana geliriz.

“Bugün” dediğimiz geçmişin parçalarından başka bir şey değildir. Ama zihin size oyunlar oynamayı da bırakmaz. Hayatın şakacı tarafı bu belki de, önce size derin acılar verir, sonra her şeyi size unutturmaya çalışır. Geri kalanlardan tıpkı bir yapboz gibi hikâyeler yaratmaya başlarsınız. Olanların ne kadarı gerçek ne kadarı sizin uydurmanız hatırlamazsınız.

Geçmişin aynasına dalmayı alışkanlık haline getirmiş olabilirim. Tehlikeli bir oyun. Herkes için değil ama benim için böyle. Belki biraz da abarttım. Düşünmeye başladığımda kabaran bir denizin içinde kalmak gibi. Tek kişilik gösterimde akıl yürütmelerim ve bol bol konuşmalarım var. Ne var canım çoğumuz kendi kendimize konuşuruz öyle değil mi! Henüz delirmediğim ama delirdiysem de bunu bilir miydim emin olamıyorum.

Yıllardır kızımın hüznle dolu ve yalvarır gibi bakan gözlerine eşlik eden o sözlerini dinliyorum: “Yaşadıklarınla yüzleşmelisin anne, hem kendini hem de aileni affetmelisin. Affet ki yoluna devam edebilesin. Affet ki yanı başımızdaki soluğun huzur bulsun ve bizi yalnız bırakmasın. Yaran içinden akanlarla yıkansın ve kapansın artık. Yaz anneciğim, lütfen yaz ve kurtul artık tüm yüklerden.”

Kızım bilmiyor, denedim. Ama hep o geceye geldiğimde elimde kalem, bulutlarda aklım takıldı. *Neydi, neydi o gece olanlar?*

Bir annenin kızının kendisi için endişelendiğini görmesi acıklı bir durum. Ama buna da alıştım. Babalar oğullarını göm-

memeli derler ya, bence kızlar da annelerinin delirdiğini görmemeli. Hafiflemem için konuşmaya başladığında “İyiym ben kızım” diyebiliyorum sadece. *İyiym. İyiym.* Kalkıp menekşeye biraz su veriyorum, tıpkı annem gibi yapraklarını okşayarak konuşuyorum onunla.

Kızımın şefkatli yaklaşımının tersine oğlum ağlayarak kapıyı çarpıp gitti bir gün. Sözleri saatlerce yalnız başıma yaşadığım evin duvarlarında çınladı durdu. “Annemsin, canımsın ama kafayı yedin artık. Ben seni akıl hastanesinde değil burada, şu anda, yanımda görmek istiyorum!” *Görürsün oğlum. Görürsün. Bak ben buradayım işte. Yaşıyorum.* Sesimi kimsecikler duymuyor. Dedim ya bu tek kişilik bir gösteri.

Salonun ortasına dev bir göktaşı düşüyor kapıyı çarpıp giden oğlumun ardından. Çocukluğumun geçtiği gecelerin yıldızları peşi sıra doluşuyor içeri. Kalakalıyorum. Bir zamanlar saçlarımıza mutluluk yağardı o yıldızlı gökyüzünden. Çiftlik evimizdeki şen şakrak masalarda yediğimiz yemeklerde attığımız kahkahalar çınlardı dört bir tarafta. Portakal ağaçlarında yuva yapmış kuşlar, bekçi köpeğimiz Dost, babama hürmet edip hediyeleriyle gelen konuklarımız ortak olurdu neşemize. Çiçek kokuları taşardı dört yandan ve pamuk tarlalarımızın görüntüsü büyülerdi herkesi. Kardeşim ve ben başka gözlerle izlerdik dünyayı. O günlerde her şey henüz kirlenmemişti. Çocuk dünyamızın keyfini doyasya çıkarırdık.

Yıldız geçidi gibi tüm sahneler akarken aklım gökyüzüne uçup gidiyor ve sorular ardı ardına sıralanıyor...

Bir hayata ne kadar kayıp sığdırabilirsiniz?

Bir günde en çok ne kadar şey kaybedebilirsiniz?

Kader nedir? Kaçınılmaz olan mı? İçine doğduğunuz aile, öleceğiniz gün, yaşamda ayağınıza takılacak taşlar mı?

Yoksa seçimler mi?

Eğer kader kaçınılmaz olansa biz insanlar hangi seçimlerimizde özgürüzdür? Ne kadarı bize ne kadarı Tanrı'ya aittir olanların? Neyin bedelini öder insan?

“Kaderi değiştirebilen tek şey duadır” yazardı Medine'deki evimizin karşısındaki dairenin kapısında. Günlerce gözlerim yazıya takılmış, en sonunda dayanamayıp sorduğumda kayınpe-derim Arapça yazının anlamını söylemişti. Aklıma hemen ba-baannem gelmişti çünkü bu cümleyi ondan çok fazla duyardım. Annem ve babama sık sık tembihlercesine “Evinizden duayı ek-sik etmeyin, dua ettikçe yazılan kötü kader varsa değişir” dediği zaman babam hemen yanına gider, ona sarılır ve “Anneciğim, sen endişelenme, benim sevindirdiğim insanların duaları bana yeter” derdi. *Yetmedi demek ki babacığım, yetmedi...*

8 Ekim 1997 benim miladım.

O geceye dair olanların cevaplarını hâlâ bulamadım. Her şeyi tersyüz ettim, en ince eleklerden geçirdim. Ama “Biz bunu neden yaşadık?” sorusunun cevabını hâlâ çıkaramadım. İnsan bir yerden sonra soru sormayı bırakacağını umuyor. Ben hâlâ bırakamadım.

O gece çiftlikteki o evde neler oldu, orada olanlar kader miydi? Allah istemiş, olanlar olmuş, biz de yaşamış mıydık? Yoksa babamın karması, ettiklerini biçtiği kişi kardeşim miydi? Fırlat-tığı hangi bumerang dönüp de bizi vurmuştu? Yoksa ben mi iste-miştim bunları yaşamayı? Tekâmül sürecimin bir parçası olarak ben mi tercih etmiştim bu yolu yürümeyi? 24 yıldır aynı muha-sebeyi yapıyorum. Zaman benim için o gecede durmuş gibi.

Oğlumun çarpıp çıktığı kapının ardından, zihnimde yine aynı sorularla kalakalmıştım. Zihnim kuyruklu yıldız misali gerçeklikten kaçmanın yollarından biri olarak yine eskiye sığınyıyordu. Yıllardır aynı sahneleri gözümde canlandırmak benim kaçamadığım oyunum.

O kara günde gerçekleşecekler kadar, huzur ve bollukla tarif edilen cennetin dünyamızdaki bir yansımasıydı çiftliğimiz. Dillere destandı güzelliği ve çocukluğumdan itibaren benim için nesenin, saflığın, güvenliğin yaşandığı adres olmuştu. Antalya'nın Belek köyüne bir kilometre mesafedeydi. Sağlı sollu andız ağaçlarının sıralandığı küçük bir yoldan geçerek ulaşılıyordu. Andız ve çam ağacının farkını küçücük yaşımda kardeşim Yiğit ve ben öğrenmiştik, çiftliğin kâhyası Resul Amca ellerimizden tutar, çiftlikteki envai çeşit ağacın yapraklarını minik ellerimize tutuşturur, her birinin arasındaki farkı anlatırdı bize. Henüz hayatı tanımasak da yaprakları tanımayı çok küçük yaşta öğrenmiştik böylece. Ben sekiz yaşındaydım, Yiğit'se altı.

Okullar kapanır kapanmaz soluğu çiftlikte alırdık. Arabaya doluşur, tüm yaz elimizin altında duracak giysilerimizi, mayolarımızı, şapka, terlik ne varsa bavullara doluşturur, arkamızda tozları savurarak sanki çiftlik bir yere kaçacakmış gibi tüm aile telaşla yollara düşerdik. Babam da meraklıydı ağaçlara. Çiftliğe geldiğimiz bir gün babam ciddi bir şekilde “Bu andızlar var ya çocuklar... Ağaç deyip seyredilmemeli” dediğinde biz hem şaşkın hem de gülerek “Babacığım alt tarafı ağaç işte” diyerek birbirimize bakmıştık. Yaprakları ayırt edebiliyorduk ama her ağacın bir karakteri olduğunu babamdan öğrenmiştik o gün. “Ağaç deyip geçmeyin çocuklar, her ağacın bir karakteri ve gerçek bir hikâyesi vardır. Tıpkı insanlar gibi. Eskiden Aydın yöresinde efeler

yaşardı ve bu efeler oğulları askere gittiği zaman bu ağacın çekirdeğinden tespih yapar, oğulları askerden gelene kadar bu tespihi çeker, sonrasında oğulları askerden döndüğünde de tespihi ona verirlerdi.” Ben yeni bir hikâyeye ortak olmanın heyecanıyla kullaklarımı ve gözlerimi açmış babamı dinlerken Yiğit “O kadar zaman babası çekmiş, neden kendi tespihini veriyor? Yenisini yapıp versin” demişti gülerek. Babamsa bunun üzerine “Oğlum zaten güzel tarafı da burası işte; andız tespihi çekildikçe gerçek rengini ve şeklini alır. Bundan dolayı bu âdet askerden dönen oğulların artık olgunlaştığını, kendini bulduğunu ifade etmenin bir sembolüdür” demişti. Şimdi çok daha iyi anlıyorum, babam o gün küçük oğluna bakarken tıpkı oğlunu askere uğurlayan bir baba gibi Yiğit’i zihninde askere uğurlamış ve o dönene kadar tespih tanelerini çekmeye başlamıştı bile. Yıllar sonra Yiğit’i askere gönderdiği gün de aynı efeler gibi yaptı babam, andız ağacından bir tespih yaptırdı kendine. Tespihin rengi değişti ve olgunlaştı ama Yiğit hiçbir zaman olgunlaşıp kendi rengini bulamadı...

Kardeşime olgunluk konusunda haksızlık yapıyorum belki de... Her abla ya da ağabey kardeşinin biraz şımarık olduğunu düşünebilir. Üstelik her istediği yapılarak ve herkes tarafından şımartılarak büyütülen bir çocuktan genç yaşta olgunluk beklemek ne kadar doğru olabilir ki? Askerdeyken bile komutanlarına karton karton sigaralar, çeşitli viskiler yollanan bir delikanlı, askerliğin eziyetini görmemiş, yokluk çekmemiş, hayatta en ufak bir zorlamayla karşılaşmamış biri nasıl büyür ve olgunlaşabilir?

“Büyük şeyler değil, hatta bir üzüm tanesi, bir incir bile bir anda olgunlaşmaz, oysaki sen ruhların bir atılışta meyvelerini tam olgunlaştırmasını istiyorsun, bu doğru mudur?” diye soran Epiktetos düşünüyor aklıma. Haklılık ve haksızlık kuyularından

hangisine atlasam diye düşünüyorum. Tek bildiğim, inandığım ve deneyimlediğim acı çekilmeden olgunlaşmadığı.

Sen artık olgun bir insansın canım kardeşim çünkü seni buna götüren en hızlı at Eckhart'ın dediği gibi çektiğin ıstırapların oldu.

Büyüme acıyla başlar. Yeni doğan bir bebek sıcak bir sobadan uzak durması gerektiğini acıyla öğrenir. Ergenlik döneminde boy atmanın bedeli kemiklerin ağrmasıdır. Her sancı bir doğumu getirir, yeni her hayat bir çılgınlıkla başlar. Doğanın kanunudur bu, yaşam varsa acı da vardır.

Andızlı yolun sonunda dedemden kalma o güzelim konak vardı. Babam tuttuğu ustalara özene bezene restore ettirmişti bu konağı. Hâlâ gözümün önüne geldiğinde burnumun direğini sızlatan, gözlerimden inci taneleri akıtan, sımsıcak duygulara tanıklık eden konağımız dile gelse, o geceyi bana anlatabilse keşke! Ahşap ve taşın birlikte ettiği zarif dansın vücuda gelmiş haliydi konağımız, birinden biri tek başına olsa eksik kalacak ama birlikte tam bir uyum içinde hem gözlere hem de ruhlara hitap eden muhteşem bir yapıydı.

İki katlı konağın girişinde kardeşimle benim içinde kaybolduğumuz kocaman bir mutfak ve kiler vardı. Bolluk ve bereketin eksik olmadığı kilerimiz ve neredeyse her saat faaliyette olan mutfağımız, akşamları kurulan zengin sofralara taşınan tabakların tıpkı ılık rüzgârda salınan yelkenler gibi yola çıkıp hareket ettiği limanlara benzerdi. Ortada duran kuzinenin üzerinde kışları hep bir çaydanlık olur ve kaynarken çıkarttığı buharda kardeşimle ben lokomotif yapar, mutfakta olan herkesi peşimize takardık. Bizden çıkan “Çuf çuf” seslerine kuzinede pişen yemeklerin kokusu eşlik ederdi. Tombul yüzündeki gülümsemeyle burnundan derin derin nefes alarak “Mis kokuyor değil mi ablacığım, mis kokuyor” diye sorardı kardeşim. *Evet, küçük*